

AGRESIVNÍ MENŠINY URČUJÍ TRENDY.

Moudřejší ustupují. Jak to může dopadnout?

Ivan Hoffman se zamýšlí nad proměnou zvyků a nepsaných hodnot

- CZ24 News | 6. března 2023

ČESKO: Ivan Hoffman se zamýšlí nad proměnou zvyků a nepsaných hodnot, ke které v poslední době dochází rychleji, než kdy dříve. I v minulosti se společenské vztahy měnily, ale probíhalo to pozvolně a kontinuálně. Dnes je to tak dynamické, že si publicista a někdejší písničkář klade otázku, zda je adaptace na přicházející novoty ještě dobrovolná, nebo už povinná.

Žijeme ve stále se proměňující společnosti, která existuje v prakticky neměnném světě. Zatímco fyzikální zákony, chemické a biologické procesy jsou předvídatelné, společnost taková není. Co bylo včera samozřejmé, může být zítra extrém a naopak. Shoda na tom, co je normální, nepanuje mezi různými kulturami, a často ani mezi generacemi anebo mezi většinovou společností a menšinami. Většinou si toho povšimneme, když nás šokuje nějaká absurdita, například když se někdo na rušné silnici přilepí k asfaltu, anebo že v progresivní adaptaci Tří mušketýrů je D'Artagnan černý.

Ve společnosti vždy existovaly normy, nepsaná pravidla, zvyky, přičemž se současně proměňoval pohled na to, co je vhodné a co je nepatřičné. Byl to ale vývoj pozvolný, kontinuální. Dnes se společnost mění tak rychle a radikálně, že člověk neumírá jenom v jiném režimu, ale už i v jiné epoše, než do jaké se narodil. Asi nejdůležitější otázka dneška zní: Je adaptace na přicházející společenské novoty dobrovolná, anebo povinná?

Pro starší generaci, která z dnešního pohledu žila v iluzi, že existují pouze dvě pohlaví, a to muž a žena, neexistuje žádný oficiální rekvalifikační program, na orientaci v chaosu sexuálních minorit. Tím pádem není jasné, zda je třeba respektovat genderové objevy a projevy, jež setrvačně vnímáme jako úchylinky. Zdá se, že roli arbitra, rozhodujícího, co je vhodné a co nepatřičné, si přisvojila média. Všeobecně lze říct, být nenormální je normální a kritizovat deviace je amorální. Takový je zdá se mediální trend. Důsledkem je pokrytectví, kdy se s odkazem na ochranu minorit ignoruje mínění většiny.

Jsou to stále častěji aktivní menšiny, které určují mediální agendu. Genderoví vědátoři, ekologičtí radikálové, ale také aktivisté proti rasismu v politice, kultuře, ale například i v matematice, mají vliv neformální. Vlivní a úspěšní jsou díky svému sebevědomí, odhodlání, zarputilosti. S čím přicházejí, nebývá přínosné ani rozumné, ale přicházejí s tím tak agresivně, že moudřejší ustupují. A z toho ustupování moudřejších se stal zlozvyk, jako je rýpání v nose.

Módní upřednostňování ideologií na úkor rozumu se v historii cyklicky vrací. Každá generace touží po vlastní budoucnosti a zpravidla si k tomu pro vlastní potřebu i přepisuje minulost. Dnes to má na Západě podobu „probuzení“ a „rušení“. Nastupující generace ruší svět po předcích, který zdědila v solidním stavu. Humorné je, že to, co funguje, ruší ve víře, že tím svět zachrání pro generace příští. Je jasné, že kdo myslí, nic podstatného nezmění. Jenomže kde chybí rozum, věci se mění k horšímu.

Úkolem generací, které jsou na odchodu, není zachraňovat z posledních sil, co se dá, před nastupujícími barbary. Smysl má zachránit před barbary sebe, neakceptovat tu Sodomu a Gomoru,

lpět na duchovním dědictví a zdravém rozumu. Jak si mladí přizpůsobí svět svým představám, je jejich problém. Kulturní revoluce konec konců neprovází jen chaos, úpadek a degenerace. Provází je také fenomén „člověka po katastrofě“. To je ten, kterého posílí, co ho nezabije. Vzdálenější budoucnost už bude patřit člověku poučenému, empatickému, napravenému, polidštěnému útrapami, zocelenému pro život. Vsadil bych na to, že se bude jednat o muže a ženy!

[ZDROJ](#)